

[Oluf Pedersen.]

Hassing-Jørgensen, der står i „Børsen“ for i dag, og som er ganske på linie med mine udtalelser her.

Tilbage er så, at vi har gældsat en del af den værdistigning, som har fundet sted, og spørgsmålet er, hvorvidt man ikke blot ville hindre denne gældstigning, men også ville prøve at få gælden ud af verden. Nu kan man vel nok overfor året 1951 med en vis ret sige, at prisklemmen er blevet forstærket. Om det også vil kunne siges, når vi får vor højtærede udenrigsminister og vor højtærede finansminister hjem igen efter deres rejse til England, kan jeg ikke vide; jeg håber ikke, det vil være tilfældet, men vi kender jo ikke resultatet af den rejse, og vi ved heller ikke, hvor meget Marshallhjælp vi får i år. Dernæst mener jeg også, det må være formålet, at vi i hvert fald gennem en periode får afviklet den udenlandske gæld.

Det er overfor problemet underbalancen på betalingsbalancen, regeringen har foreslået en række foranstaltninger, samtidig med at der også foreligger forslag fra de radikale, ligesom også socialdemokraterne nu endelig har stillet et meget omstændeligt forslag. Jeg har den opfattelse — det skal jeg slet ikke lægge skjul på —, at regeringen kommer til at vælge mellem forhandlinger om løsningen af disse problemer med retsforbundet eller med socialdemokratiet.

Det socialdemokratiske forslag er kendt fra pressen, medens retsforbundets forslag er blevet undertrykt eller gengivet ufuldstændigt, ja, ofte endogså vildledende. Socialdemokraterne foreslår mere planøkonomi, stærkere importregulering, flere rationeringer, en række flere skatter, herunder en særlig socialistisk omsætningskat. Det vil med andre ord sige, at der skal øses flere penge ud. Man kan sige, at socialdemokratiet besynderligt nok foreslår lige det stik modsatte af, hvad retsforbundet foreslår.

Man fik jo her i rigsdagen i efteråret gennemført nye skatter til et beløb af $\frac{3}{4}$ milliard, og nu foreslår socialdemokraterne $\frac{1}{2}$ milliard til. Det vil sige, at man, hvis det forslag gennemføres, i løbet af et halvt år kan nå til her i Danmark at få en stigning i skatterne på 1 000 kr. pr. familie. Mon dog ikke de ærede medlemmer kan se, at det må være helt tosset?

Dertil kommer, at man taler om, at det skal være foranstaltninger mod inflation. Jeg er forsåvidt enig med hr. Hassing-Jørgensen, der i den nævnte artikel i „Børsen“ hævder, at det er indirekte skatter, der skaber inflationen. Og nu vil man altså

til at lave det i den helt store stil for at bekæmpe inflationen! Jeg vil nok sige, at mere tåbeligt kan man vel ikke bære sig ad.

Retsforbundets forslag er som sagt lige stik modsat det socialdemokratiske. Mærkeligt nok er der dog eet berøringspunkt. Socialdemokraterne foreslår noget, de kalder kornskyld af jordværdien efter stigende skala og kun på landbrugsjord. Jeg har forstået det socialdemokratiske forslag sådan, at når man bruger ordet kornskyld, til trods for at det drejer sig om afgift af jordværdien, er det for ikke at komme til at kompromittere grundskylden. Jeg takker forsåvidt socialdemokraterne for, at de har valgt dette nye ord i stedet for at bruge et godt ord om noget så dårligt. Retsforbundet foreslår i modsætning dertil en ligelig afgift på al jord på 1 pct. for at hindre, at den værdistigning på ca. 2 milliarder kr., der fulgte af pengenes forringelse, bliver omsat til gæld for de kommende slægter, og jeg vil meget henstille til alle tingets ærede medlemmer at gøre sig klart, om vi kan være tjent med, at disse 2 milliarder kr. nu går ind i omsætningen som en falsk kapital til forrentning for de kommende slægter. Og jeg tilføjer: hvis der skal sættes ind herimod, må det være nu, inden jorden er blevet genstand for handel og omsætning.

Den grundskyld, vi foreslår fra retsforbundets side, vil give et beløb på ca. 90 mill. kr. om året. Retsforbundet foreslår dernæst at standse statens tilskud til prisnedsættelser, ca. 110 mill. kr., ligesom vi foreslår, at der spares på statens udgifter. Nu har jeg bemærket, at finansudvalgets formand har sagt, at der skal spares 600 mill. kr. Hidtil har det, såvidt jeg har set, kun været muligt at få ham med til at spare 14 mill. kr., men vi må kunne regne med, at man i løbet af kort tid kan nå op på mindst 100 mill. kr. som et første resultat; men det kræver, at der er vilje til besparelse, og her er jeg også enig med hr. Hassing-Jørgensen i hans artikel i „Børsen“, hvori han siger, at der tales om at spare, men hvem er det, der skal spare — det er staten! Ja, det er staten, der skal spare, og politikerne burde forstå, at det er det, det drejer sig om. Vi foreslår i den forbindelse en øget liberalisering, fordi vi mener, det giver billigere køb i udlandet, jævnfør her handelsministerens oplysninger om metervareordningen, der også gik ud på, at der nu blev mindre avancer, bl. a. spares afgift til sofaimportørerne, og disse lavere priser for forbrugere mener vi modsvarer de